

[Svend Jørgensen.]

lidt større selskabelighed o. lign., og jeg tror, det samme gælder de fleste familier her i landet.

Det ærede medlem hr. Tholstrups argumenter vedrørende næringsindholdet i sukker og andre næringsmidler og hans ønske om at forskubbe forbruget af f. eks. æg til sukker giver jeg ikke ret meget for. Der er ingen, der finder på at tage ind et ekstra kvantum sukker til erstatning for æg eller andre næringsmidler. Det er noget, der hører hjemme i teoriens land og ikke i praksis.

Men når alt dette er sagt, kan jeg ikke undlade at føje til, at man måske kunne overveje at gøre tildelingen til såvel husholdningsforbrug som industriforbrug en smule større. Jeg vil i denne forbindelse pege på et særligt forhold, som for nylig er bragt frem for rigsdagens sukkerudvalg. Vi eksporterede i 1948 ca. 20 000 t sukker til Norge og ca. 1000 t til Island. Nordmændene og islændingene benyttede bl. a. dette sukker til tilberedning af kryddersild og sukkersaltede sild, matjessild eller hvad det nu hedder, som er et produkt, der står højt over almindelige saltede sild, og som ikke ligger højere i pris, men vore egne fiskere får ikke nogen særskilt tildeling til behandling af silden på den måde, så det er ganske forståeligt, at der nu bl. a. fra dansk-færøsk-islandsk fiskeri i Hirtshals er rettet en henvendelse til rigsdagens sukkerudvalg med ønske om en tildeling af sukker til nævnte formål. Den højtærede minister ved sikkert besked med dette forhold, men jeg nævner blot i forbigående, at det er et så beskeden kvantum som 25—35 t man beder om, og man tilbyder endda at betale denne tildeling med eksportprisen. Jeg finder, at i hvert fald i år, hvor høsten har været relativt god, vil der være rimelighed i at imødekomme dette og lignende ønsker, når vi samtidig ophjælper vort eget erhvervsliv derved, og jeg vil meget bede den højtærede minister om, hvis der kan blive lejlighed dertil, at udtale sig om dette forhold. Hvis man så samtidig i kraft af den gode høst kunne gøre rationen til husholdningsbrug en lille smule større og i hvert fald frigive et kvantum til syltning og konservering, ville det selvfølgelig være både nyttigt og glædeligt.

Mit parti ønsker ikke at opretholde unødige restriktioner, men vi finder, at man i det givne tilfælde ikke bør handle overilet, men tage alle forhold i betragtning, og det faktiske forhold er jo dog det, at vi endnu ikke kan undvære denne valuta og slet ikke de varer, som vort sukker indbringer os fra

vore nabolande. Derfor mener vi, at man endnu i 1949 må opretholde rationeringen og eksporten, men at den forholdsvis gode høst nu tillader en noget øget tildeling til husholdningsbrug og til industrien.

Jeg må altså afvise retsforbundets forslag om en fuldstændig ophævelse af sukkerrationeringen, bl. a. fordi jeg ikke kan frigøre mig for den tanke, at det for forslagsstillerne har været mere magtpåliggende at fremskaffe et billigt agitationsmiddel end at fremskaffe et billigt næringsmiddel.

Petra Petersen: Under en krig vil en rationering af de forhåndenværende varer ikke alene være ønskelig, men i høj grad påkrævet, hvis hele befolkningen skal have del i de varer, der findes i landet. Vi har set, hvorledes det modsatte har været tilfældet. Vi så jo i begyndelsen af krigen, hvor man undlod at rationere f. eks. sådanne varer som tøj og lignende, hvorledes visse mennesker, som havde råd til det, forsynede sig med langt mere end, hvad der var nødvendigt, og tyskerne tog en stor del af varerne, som landets befolkning den dag i dag ikke har fået forsyninger af igen. Jeg tænker f. eks. på lagner, som vi stadig mangler. Der er mange mennesker, der endnu ikke har fået et eneste lagen siden krigen. Men ligeså nødvendige som rationeringer er under en krig, ligeså nødvendigt er det at få dem afviklet igen, når de ikke længere er nødvendige. Der er jo mangel på mange af vore vigtigste levnedsmidler, og det har medført en forskydning af vort forbrug. Det gælder også sukkeret, og manglen herpå har fordyret vore husholdninger i høj grad. Jeg kan dog ikke følge den ærede ordfører for forslagsstillerne — det påtalte også den højtærede handelsminister — med hensyn til æggene. Det er i og for sig en dårlig sammenligning. Det er en helt anden ting, der er årsagen til det større forbrug, noget, som den højtærede minister har på sin samvittighed, nemlig den fortvivlende kødordning, som det endnu ikke er lykkedes den højtærede handelsminister at få klaret, således at vi i dag stadig må bruge de mange dyre æg, når vi i ugevis ikke kan få noget kød, men den altfor lille sukkertildeling, vi har, gør ganske rigtigt vor husholdning dyrere. Det mærkes ikke alene i de hjem, hvor der er få, jeg tænker på de hjem, hvor der er 2—3 personer, men i høj grad også i de store familier, hvor der er mange børn. Her mærkes det ganske utroligt, at man ikke har sukker nok. Det er naturligt i en husholdning, hvor der findes børn, at sukker er et næringsmiddel, der bruges til mange ting, selv om jeg ikke